

Није то пред “Лидлом”, Вучићу, била публика жељна твојих срамотних и бездушних говора, већ јад, голи јад и мука што се једва држи на две ноге!

Нису пензионери чекали да чују како ће убдуће имати за “чоколадицу и џепарац унуцима”, већ да за ту мизерију од које животаре пазаре шта могу, а могли су понајвише твојих бедних изговора јер багателни су, ринфуз, роба с грешком и истеком рока трајања!

Ниси имао шта да славиш, веруј, већ да ћутке гледаш у то робље твог “државништва”, да се загледаш у те очи и видиш- ништа!

Баш ништа! Понорнице су то, згасла огњишта, зашло сунце, мрак без сванућа, далеке и хладне пучине, окна беде...

Све су осим онога што би требало да јесу: достојанство и смирај старости; безбрига да ли је нови дан нова осуда на доживотну без помиловања; вера да их живот не презире што још трају, што јутром не саслужују опела себи самима...

